

הלבות לילב סימן תרננט תרמ

תרננט סדר קריית התורה בטכות, וכו' סעיף אחד:

א [*] מוציאין שני ספרים, (א) באחד קורים שוד או בשב' (ב) בפרשת אמר' (ג) ובשני קורא המפטיר מה בברתא מגלה ליא'

א פה דהן בכל
יום קד מקיפן ומי

תרס סדר הקב' סבימה, וכו' ג' סעיפים:

א נוהגים להעלות (א) **ספר תורה על** (הפייה) **אולחניפה** (ה) (ה) **פעם אחת בכל יום, ובשביעי**

שערית תשובה

Digitized by srujanika@gmail.com

משנה פרדרה

ומניהין ספֶּרְטוֹרָה עֲנֵיה אַצְלָה וְאַזְמָרִים חַצִּי קְדִישָׁה
(ד) בְּשִׁבְעִי. עד "וּבָיוֹם הַשְׁבִּיעִי". ואם התחילה ל��רות "בָּיִם
 הַשְׁנִינָה", פוסק אַפְלִי בַּאֲמָמָעַ הַפְּסָוק. ואס קְרָא בְּעַנְנָן אַחֲרָה לְאַנְגָּא,
 וְזֶרֶרֶת לְקוּרָה בְּבִרְכָה לְפִנֵּיה לְאַתְּמָה. ואם דָלָג פְּסָוק אַתְּמָה
 אַזְרִיךְ לְפָתָה, ואם דָלָג פְּסָוק "וּבְמִמְשָׁה אַשְׁוֹר וּבְיִ" אַזְרִיךְ לְמַחוֹרָה"
שְׁעִירִי אָפְרִיכָן: (ה) וּמְפַטֵּר בְּפִרְכָה וּבְיִ. זֶה פִיּוֹן קְרוֹאָן,
 וּמְפִנִּי שִׁשָּׁה בְּהַמְעָנָן סְפָכוֹן, וּכְיוֹם שִׁשָּׁי קְרוֹא כְּפָטָרָה בְּמַלְכִים נֶא,
 חַנְן "וְאַקְרָבָר" עד "בְּחוֹזְקִיאָהוּ אַקְסָם אַגְּרִים אַגְּרִים", מְפִנִּי שִׁשָּׁה בְּהַ
רָאשָׁון בְּשִׁבְטָה, רַעַצְמָן הַמְּצֻוֹת-עֲשָׂה אֵי אַפְשָׁר שָׁוב לְקִים, אַפְלָה
 כְּכָי נְכוּן לְהַשְׁפֵּל לְקִיחָה לוֹ לְוַלְבָד וְאַתְּרוֹג לְעַצְמוֹ, וְכַדְלְקָמָה.
אַדְךָ שְׁנִי לוֹ אַתְּרוֹג מִיעֵד וּבְעִיר אַתְּרוֹת אֵין להַסְכָּם כָּלָל¹⁶⁾, מִוטָּב
 שְׁיִשְׁלַחְנוּ לְשָׁם וְהוּא יִבְרַךְ עַל שֵׁל קְלָלָה¹⁷⁾, גַּן כְּבָב מְגַנְּרָא-בְּנָתָה
 בְּשָׁם מְתָה-מְשָׁה. וּמְבָצָע-הַשְׁקָל פְּנִים, דְּבָרָן הַנָּהָר פְּנִים
 אַחֲרָ עַבְרָ אַיִּהוּ נְמָמָן מִהְמָג עַל-יִצְחָק רֵב מִשְׁמָרָה בְּנִי-אַדְךָ אַתְּרוֹג
 שֵׁל הַקְּפָל מַהְקָלָקָל, אַפְשָׁר אֵין צְדִיק לְשִׁלְמָה לְקַבְּרוֹ אַתְּרוֹג שֵׁל,
 עד בָּאָן לְשָׁנוֹן, וְקַדְקוּן יִבְלֵל לְהִיּוֹת רָק עַל שָׁאָר סִקְמָיִם, דְּקִימָיִם

א) סדרת סכונות שקיימה באותו אסיפה כמג'יקות [לובוש]:
 (ט) למן במקומם מוקחת, פרטיאתא בענברא (מיילה ל"א)
 שעהшиб הקרויש-ברוקהיא לארכרם אבעה, שלל ומן שקייחי
 קעראנן בינהו לפניהם בסדר הצענותן מעלה אני עליתן באלו

ראשון בשבט, רצעם המצוות-עשרה אי אפשר שוב לקיט. אפסל נכון להשפיגל לחיות לו לולב וארתו לעצמו, וכדלקמה. אדם שיש לו אמרו מיתר ובעיר אחתרת אין לך כלום, מיטב שישילחן לשם והוא יברך על של קהלה, בן שבב פג'ורא ברהס בשם מטה-משה. ובמחלוקת השקל פנוי, דברון מה' דרב בעמיה לאחר צבר אותה בימים מוקהע עליז'י ר' משמש בנו-אך אחרוג של הקפל מתקפל, אפשר אין קרף לשלים לפרקו אחרוג של, עד כאן לשונו, ובקשו יובל לחיות נק על שאר הרים. דרכו ראשון אנו קבורי קל-קף להתקפל, נם יכול לברך עליון בברוך

א (א) באחר קוראים וכו'. בן ביתם קראשון וכן בב'ם השנוי, וכן קרייתת המפטיר⁽²⁾; (ב) בקפרשת אמרה, בחול חמלה⁽³⁾ ובשבת שבצהה⁽⁴⁾, ובמנחה קורין שלשה ברישת ז' ואחת הברכה: (ג) ובשנוי.

שער הצעיר

בנרא

מילואים

הלבות לולב סיימון תרננה

המשך מעמוד קלא

לשקר וגם אין לו הנאה מזה. אכן קtan המוכר ארבע מינימ, דעת הגראי' אלישיב (הגר'ם גורס בשם בטל חליפות קובץ ס סי' ד אורה י) שאינו נאמן להיעדר על עצמו שהוא בן יין שנה ווסט אחר, מאחר שיש לו נגיעה מטמן.

(5) ובטעם הדבר כתוב הכתב סופר (שם), שכל קtan הוקן הוא מכח רעת אחרית מקנה ומטעם וכן. וכיון שהחבות עבورو היא שהמוכר לא יקנה לו מודאויריה כד שיכול למכורו, מילא הקפע קנאו רק מודרבן, יכול להקנותו לאחחים בקען שמעויל מודרבן, וכן יש צר שהקונה קתה ויצא ידי חובה, אלא שיש דעתו שהקנתן קונה על ידי דעת אחותה מקנה אפי' ללא זכין, וכן צריך לשוב וליטול אך בלי ברכה. אך אם הקנתן קמה אתרוג לבזוק עצמו, זהה הוצאות עבورو היא שיקנה למורי כדי שיכל לצאתה ירי המשטה, ואתרוג והשכנועו מודאויריה אינו יכול לשוב ולהקנותו לאחריותו. הוסיף, שהוא חזין אם הקפע קיבלו רדק מתנה שקהה מודאויריה, איתך יטול להקנתה, והקונה צריך לשוב ליטול בברכה. אכן בשורת מנתת יצחק (ח' סי' סה אות י'ח' ביאר את דברי הכתב סופר שאם הקפע קיבלו דרך מתנה על מנת למוכר להזוחה, יש לחוש שקנוו מודרבן), וכן הקונה יטול בלי ברכה, ורק קשכל מתנה לנצעמו קומה מודאויריה. ואם קנה ממו יחוור ויטול בברכה.

ואם הקנסים לקחמים את ארבעת המינימ ממוקם דפרק ומצד פאר בערבותיהם, נתב בשורת מנתת יצחק (שם אות י'ב) שיכולים להקנתן, משומש שלא מחשב שיש דעת אחותה מקנה. מואירך, דעת הגראי' אויערבך (הליקות שלמה סוכות פ'יא ארחות הלבה הע' 14) והగראי' קיבסקי (ארבעת המינימ כhalbתם פ'ז סכ'ב, שם עמי' קב') שאין

לקנות מהם לשczר הניטלה ביום הרשותן של החג. ורעת הנר'ש דביבעקי (מכותב בספר ארבעת המינימ השלם עמי' חעה - העה) שהרשותן לאצת מכל חssh יש לו להחדר שלא לקנות ערבות אף מגנירים גדולים הסמוכות על שלוחן אביהם, שתלשו מן ההפקר ומוכרים שלא בידיעת אביהם. מואירך, בספר מונדים ומנדים (ח' סי' מה ד'ה ולעדי' כתוב שכון שם קופטפים מן ההפקר על מנת להריהח אין המיעאה הזאת שיכת לאביהם.

אכן, אם גודל נתן לקtan ארבעת המינימ למוכר עבورو, דעת הגראי' קיבסקי (תורת המונדים ס'כ'א) וכן דעת הגראי' ואונר (קובץ מניות לי' חיד' עמי' סט) שכון שהגדול לא הקנה את ארבעת המינימ לקtan ללא נתנים לו במתנה וرك הקפע עווה שליחותו, אך אכן בית מיהו כל והמכירה חלה מן התורה, אף שהמכירה נגמרת באמצעות דקטן.

והחכמות שלמה (לtagris קלוגר, סי') כתוב ללמד זכות על הנזগים שהונוליב וחצאים ידי חובה לאחר שנתנו לקננים, על פי מה שכתב בשורת חכם צבי (ס' ט) שמי שאנן לו ארבע מיניות הכספיות ליום טוב הראשון, יכול לבך במידעך על ארבע מיניות הכספיות רק בשאר ויטים בגין חסה, וטעמו, ש愧 שאנן יוציא מה מצות התורה, מימי מודרךן מחייב ליטול בשאר הימים. שלא גרע ביום הראשון ממשאר הימים, ומפני שעיקר חובת הקפע היא רק מודרבן מטעם חינוך, חיוו בוים טוב הראשון הוא בוט השני מרבען שאנן בו דין ילבם, לבן לא הקנה לו באמתו רק השאליל לו. ואף הגראי' אויערבך (מעורכי שלמה עמי' צע) כתוב להזכיר את מנהג ביבים הנזגניים בז, שלענן מצות חיטין קפניש יש מקום לסתמך על דברי החכם צבי, אך לעשה דעתו (וליבוט שלמה סופת פ'יא סי'א), שראוי לנקוט עבורה בינוי הקטנים ארבע מיניות בשורות שיהיו מוחדרים להם.

ומי שיש לו כמה ילדים ואון באפשרותו לנקוט אטורוג לכל אחד ואחד, אין בשורת מנתת יצחק (ח' סי' סג' אות ג) כיביד עישה, שהרי כנונון אהרגו לא מילדיו שב לא יכול להקנותו לילד השני. ובתב שבאומן זה כבונון את ללרכו הקטנים לא יקנה להם את ללכלה אלא הקפע יקח את החלב מעצמו, וכמו שבtab בשעה'צ' (ס'ק ל') בשם המודרכן, הרצא בו נס ידי מצות חיבן.

וקtan שיש לו ללב משלהו, האם יכול אמר אחר לבך על ללבו בשאר הימים שלא מודעתה, ראה לעיל (ס' תרמט ס'ק ל').

[ביה'ל ד'ה לא יתגנו]
גם א' פ'ק'ספ'ק'א⁴⁴ וכו', בקען הטעיר אטרוגים שקונה ומקה⁴⁵ ומי, אינו חזרו לברך⁴⁶.

(49) וביאור המחלקה, שעפמאז (אי' סי' יב) סובר שאנן ערשן ספק טפיקא לבתיחה, ולכן אף שיש ספק טפיקא אין ליתן לבתיחה לבן ייג' שנה ווסט אוחר. והעת הכתוב סופר (שרות אויח' סי' קכט) שכון שיש היקחה דברقا שהוא גדול, אלא שיעית הרמוני במלוחמות (חולין ר, א) שלענן דארויריאת מלחמותים שכל מוקם שאפשר לברר את הספק חייבם לברר ואן סומכין על חזה דרבא, ולמ' במקום שיש עוד ספק שענמא גם בענויות מחותה, מיללים בזון שהוא טפיק ספיקא, וכוהה שהוא חומורא ערשים ספק טפיקא גם לבתיחה.

(50) ולגביה נאמנות הקפע להיעדר על עצמו שהוא בן יין שנה ווסט אוחר, כתוב הclf' החיים (ס' נה סי' נח) לאגי' לצרכך לעשרה שיש אמרות שאין ראוי לסתמך עליך ולצפרה, אך לי נראה שאם הנער מושב בדעתו ויראה ה' הריהו נאמן אם אומור בהוראות שהוא גROL, בזון שאנן לו ענין

הלבות לולב סיימון תרנמן

המשך מעמוד קלב

אפשר להשאיר את ספר התורה לкриיאת התורה, או שיש להחוירו תחיליה לארון הקירוש, בשורת פרי השודה (ח' סי' קע אות ב) כתוב שיש להחוירו ולהזחיזו שנית, בין שבשעת הדבאת ספר התורה נפתחים שער שמיים, וכן אמרורים או בירך קעטקי את ארון הקודש לוחזיא ספר תורה ביד לקרוא בו, והנני קעטקי (ארחות רבנו ח'ב עמי' רעט) תורה נבמנין שהיה בביתו שאן צרי' להחוירו למקוםו, אלא אפשר לומר את סדר הדבאת ספר התורה ולקרוא בו.

ואם אין לצייר ספר תורה, כתוב הכתורי יעקב (ס'ק ב) שלא יקיפו כל, וכן אם מחדפל ביהדות, כתוב הא'א (בוטשאטש), מודורית סי' תרניא סי'ח' שלא יקוף, שהקפה שייכת רק בעיבורו מאירך, הבן איש חי (שנה א' פ' האזוטו אות ט) כתוב שאפשר להקוף את הבימה נט בשאיין

אחרי מוסף. ובשורת אגרות משה (אר'ח ח'ג סי' עט) כתוב שמעיקר הדין יש לאנומן אחורי קרייאת התורה ומטף, בין שניהם הם חיווב ואילם אמרות הווענונות היא רק מנגה, אך מצד שני יש עם גודל לזרור את ההורשננות מיד אחורי דוחלל, שכן שכבר אוחזים את הדולב בשעת החלל, גמ' גם את מרות טמיירת הדוחשננות עם החלב, שאט ניחוח את החלב נראה קצת במעירין על המזונות.

ולגהוגים לומר את ההורשננות אחורי החלל, אם טעה הש'ץ' ואמר קדרש תתקבל אחורי החלל, כתוב בשורת רבבות אפרים (ח'א סי' תכט) שיאמרו את הווענונות אחורי דקושים, ואין צריך לומר עד פעט קריש תתקבל, שחר הביא הטור שיש הטעירים שאף לבתיחה אומרים את ההוענונות אחורי קריש תתקבל. ולדעת שאומרות את ההורשננות אחורי קריש תתקבל.

מילואים

הלבות לולב סיון תרנט טרמ

המשך מעמוד קודם

מצוחת הקפה, והוסיף הקף החיקום (סעיף ב') שם יש לו שלוחן [ולא בסע] זיקף טمبון, כי נחשב כמו תיבתא. וראה מה שכחובנו להלן (סעיף ט').

ספר תורה, והוסיף, שלכן חוליה שאינו יכול להקוף את הביבה בביית הבנשת יצוח בסיון בבייתו וניחת עליו וונץ וקוף סביבה, כיוון שלא לבטל

הלבות לולב סיון תרנט טרמ

המשך מעמוד קלאג

אוישער ג'ומ טוב שני בhalbתו פיט סי' יז) שם בכללים לעלות לתורה במניין של בני ארץ ישראל. ומטעם זה אף יכול אחד הרבה לקרוא בתורה לבני ארץ ישראל (הלהבות שלמה טבות פיבר דבר הלכה אותן ג').

ובן ארץ ישואן הנמצא בחוץ לארכן בחול המועצה, האם יכול גם לעלות לחורשה עמהם, הורה הדגשני אוישערן (הלהבות שלמה שם סי' יט) שלעלית וראשון או שלישי ישוחול לארכן לעללה, בין שילקירות אלם קראים פסוק קרבנותו של זום אחר, אבל לעללה לשנה או רביעי יכול לעללה, בין שהקראה לעללים אללו לאשען או לשלייש, אם יסכל ישתמט ואם כבר קראו אותו לתורה לאשען, אבל אם שואה בארכן ישואן ומוחון לארכן, במילולות, אבל אם אין יכול לחשותט, יעה לתורה עמהם, בין שאיפלו בימים הבאים ימי קריאה בעוזר יכול בדיעבד עללה, בין שיעיר הקריאה והברכת תקתק לבנוב העצמות, ולפנן לא שייך בזה ררכה לטבלה, וכל גם להחנאים יורי חותבת.

[משנה ב' ס' יז]

ובן תפילה בקרבנות קומספין.¹⁵

(3) ואב תעעה ואמר נוכר קחוב מטסקו קרבותת של יומן חאה, בבח ליעיל (ס' יט) תפוח סי' ג') שאם נוכר קחוב שיטים את הברכתה, יתחילה שנית מטסקו הרקברנות, ואם סיטים את הברכה איתם צרך לחווה.

ואם אמר את היום הבנבו, אך תעעה ואמר בו את הקרבנות של ים אחר, בתב הפתחי תשובה (ס' יא) שקורות שיטים את הברכה יחוור לממר את הקרבנות כראיה, ואם סיטים את הברכה צרך עיון אם יחוור, שיתכן שכן חמור יותר ממי שישעה ואמר ים אחר, בין שבאותו היום שהחומר אין מתרבים בו מספר קרבנות אל.

ואם תעעה ואמר בסוכות את פטקי הקרבנות של פסט, בבח חותת תורתה (ס' יא) שלכאורה לא יצא ידי ובה ונלו לחזרה, וסיטים שעידיין צרך עיון, והחווריא (בירור הלכה תנגא סי' יז) דוחה לענן מי שהחזר בפסח את הקרבנות של סוכות, שלא יצא ידי ובה.

ובן חוץ לארכן הנמצא בארץ ישראל בחול המועצה, הורה הגרישיו אוישערן (ומוטב יומם טוב שני בhalbתו פיט הע' הל') שיכל לשמש כשיין בארכן ישואן, והוא הין בין ארץ ישראל הנמצא בחוץ לארכן, בין שהחפלוות שותה זו לא, אלא שבני חוץ לארכן מוסיפים יומ טסקו, ובהתפלת לחש בתב שם, שיתפלל כל אחד מבנагו.

הלבות לולב סיון תרנט טרמ

המשך מעמוד 266

ובמה שכתובו במשנה ב' שם.

[משנה ב' ס' יט]

גנוטלים ערבה בים זה.¹⁶

(4) ומונג נטילת הערבה, בתב ספר מנהיגים ודקיק ורמיישא (ס' רפה) שהוא נהג בכל בני הבית גדרול וקען זכר מקבתה. ובם יולדת קענים שעידיין לא היינו לחיתון. דעת הגראי' קינבסקי (ארבעת המינים בהבלחתם פיה הע' 31) שנחנו ליטלה.

שנתגו שלא להקוי דם בכל ערב יומם טוב. ובבח במשנה ב' שם (סעיף לה') שיש מתחיוט להניח ביסות רוח, חוץ מהושענא רבה שהוא יומם הרין, וריב שבעות. וכן בלילה שלפני ערב יומם טוב מותר להקוי דם, חוץ מליל דושענא רבה.

[משנה ב' ס' יט]

ומקיפים שבע פעםרים.¹⁷

(8) ובמנוגים הדוחנים בעת ההקפות, ראה שריע ליעיל (ס' טרס סי' יז)

הלוות לולב סימן תרמם תרפה

מתקיפים אוחז שבע פעמים זכר למקודש הוה ומוציאים שבעה ספריריתורה על הביבה ביום שבעי (טהילים) וויש קומות שמוציאים כל ספריריתורה שבהיכל (מהאים) (וקי נזקן במדינות אלה) (ב) **שהיו מתקיפים** את הספונטן. **ובנקפות** (ג) לצד (ג) ימין. (ד) (ובשבת אין מתקיפים טוים (ח) אין מוצאיין ספריתורה (ד) צל ספיטח): **בנוהגים להקיף אף מי שאינו לו לולב:** הוה ויש אומרים שפי שאין לי לולב (ה) אין מקוף, ובן נזקן (טר בשם רשי ורין פט לולב). ובזום שבעי (ז) (ח) נוטלין הערכה עם הלולב להקיף (כבי), מי שארע לו אבל בקב (ט) אין מקוף, ובן אבל כל יב חרש על אבוי ואפני (כל דבר, בגין ערגות: **ג' ייש מי שאוכר** (ז) **שאיין אומרים הושענא בשפט, ולא נהגנו כן:**

תרסא ובו סעיף אחד:

א. אֶבְלִיל יומָטּוֹב שני אמר קהוש, זונָן (ט) וְאַחֲרֵיכְךָ בְּרִכָּת (א) סְכָה זוּ דעַת קְרָאָשׁ, (ב) בְּנֵי נְהָגָה:

פער חיטוב

שכונה"ג: (ב) ימ"נ. לפי שפה"ת צל קב"ה וככל האמור ארכין לך פ' פגנינה: בלאשי ס"ת צעל הפגניל ק"ט שמייחלו לפקוד ואו כו"ז צפון ממן שלום, דידם. ועט"א: (ג) איננו מזקין. וקיים זו אם אין לו לוב בער גזיריו עזקה, בש"ת. מ"א: (ד) נוטלים. ורקורי"ז ול' הנזע שליא חתומות כל' עם דוחהן. בוק אמר קדריש הפקול או קח קזרך עזקה ומתהפט ח' פ"טם זקרען, עין ספר פנת הושע בסופו. ושל"ה כתוב: כשהשווים לתענה אמתנים או מפיה הולוב וחוק העתקה וענן בם נגיד ומוציא:

(ה) אקדר. ומ"י של לא אל לוזה רשותה במקה אריך קב"ל שאה לבן ספה זהה"כ ומ"ן, מ"א. ועי' סעיף חרומה סי' ב' מ"ש. וס"ח שבב בשם לר' אחוריונים שלulos בברך ספה זהה"כ מ"ן ומ"כ בהגמוץ' בשם הרבה פוקדים וכו' בם"צ, ענן מ"א. וככל בשכונה"ג תואזר ברפרפת הפעה בילם שיש קדוש בברכת המוציא טעם הוא אלא שאריך לאטרה עד פרודוש.

משנה ברורה

למענה אמוניהם או מניית מלול וויקח קרבכה: (ט) איינו מקיין דבכתב יושם מהם לפניו ד אליהם שבעת ימים", והוא בשעת הקופה [הנו"]: ג (י) שאין ואמרם הושענא בשבת. עטפם, (ו) מפני האינוקה שיישמעו שאוקרים שבת במו בחיל, גולרו גס לשל ללב. ולא נגנו פן, דבון שאין מקיפין בשבת, מחייב ר' לסת ר' ברה אשוגו ברהונין:

(א) סבה. דיקון לא קאי אלא אקדוש ולא אסכהו, דאי אם יומ רашון חל בזאת וכפין דסבה, דלא ברע מאלו בזק זפין בשעת עשנות סבבה דזאת, הילך אדריך שלא לנטסקין בסבבה בין אקדוש לזוקין. (ב) אקמי שלא אבל ליליה ואשתונה בסבה ואסרכרעה זוקן. דאי בשחרית לא אבל בסבבה, יברך בלילה שנינה סבה ואסרכרעה זוקן. והנה קרבין' מלך קאנן מווינצ'ל, רצחים אקביבי קאנז'ר דלעוזלים קאה ואסרכרעה זוקן, (ג) ומכל מקום לא מקוני הפקח מה שאומר בינוים בונת סבה, וודקנא דאננו אוורדים פשעל יומ-טוב במויאר' שבת יונגהיז אפרע-על-פי שזחמן איזו חזר על ההבדלה כי אם על קבוש, קבי נמי קאנן חזר על קדרוש שלפני סבה, (ה) ויש מארחותים שצפתיון לרניא אכומתם, עלין מי שרוצה נהיג בן אין מותן בדור.

שער הצעון

(3) מאנ'א-קדסם. ורזהה לארז רלאקוניה ציו איריןן מקלה? לא רק לדוד שווהוא צוין שאלות. ולווה גראן דרי' אשוו מטהלה צריין לבקבוק פיניקס גיגר סיבתא, מליליא אסרכיך הצעון פון מין שלעטס: (4) פון פאָר מנטער-יעזעכ אָתְּ רַבְּרִי הַעֲגָרְאָקְהָטָם, זְרַבְּנִי נְכָלָטָם; (5) מאָגְרָא אַכְּרָהָטָם: (6) טְרָוָה: (7) פָּסְמִירָה רַבְּ-חֶרְוָנִים, קְלָאָבְּגָעָן אַכְּרָהָטָם בְּשֵׁם הַבְּחִירָה: (8) הַפְּסָקִים בְּשֵׁם אַבְּיָה הַעֲדִירָה: (9) הַרְמָה-הַפְּצָשָׁן לא יאָרְקָר בענבה, דְּמָעַן כְּבָרָא (אַחֲרָנוֹת): (10) טְרָוָה: (11) פָּסְמִירָה רַבְּ-חֶרְוָנִים, קְלָאָבְּגָעָן אַכְּרָהָטָם בְּשֵׁם הַבְּחִירָה: (12) הַפְּסָקִים בְּשֵׁם אַבְּיָה הַעֲדִירָה, וְכֵבֶשׂ טְרָוָה-סְבִּירָה, קְנִין טְרָוָה-סְבִּירָה וְסְבִּירָה-סְבִּירָה, וְסְבִּירָה-סְבִּירָה. וכן הוא בטאנש-הדרוב. ולעטט: ש' כמה אַקְרָוּנִים שְׁעַצְמִיכָּה בְּשַׁלְחָנְךָ-צְדָקָה וְסְכָמָא. קְנִין טְרָוָה-סְבִּירָה, וְסְבִּירָה-סְבִּירָה, וְסְבִּירָה-סְבִּירָה.

(א) אין גירסת הרא"ש. ולפנינו איתחא: רב.

בָּאָר הַגְּלִילָה

ב ובן נָבָב בְּאַרְחוֹת
ג חִיכִּיב בְּשֶׁבֶכְ יֵשׁ אָוּמָרִים
ה טָהָר בְּקָשָׁם וּבְ
שְׂרִירָא גָּאוֹן

א ראיין בפרק ד
דסכה בלב לש מן
סודלים אנה דבר
רב יתקה^(*) כפה
בשדרך נון שם ניר

שער תשובות

משנה

מקריבין לנו וכו': (ב) שהו מפקין את המטבחם. גם פון בבל
יום פעם אחת ובשביעי שביע אעטמים: (ג) לצד ימין. ולפי
(ד) שהסתפרתורה על היפויה³, והאפור אונשי מונה צוריכין להפקיד
פניהם כלפי ספר תני' קום שיתחייב לנקה, והוא מפלא קוי
צפון ימין שלהם. וזרון במקפה הוא צפון מערב דרום מזרח.
(ג) וסתן שעומד נסיד הקטלן⁴. אין מן התקין שצפוך צפוני מוקחה
שיהיה אחורי גדר הקיל. מכל מקומות ציריך להאריך נסידן לצפון
עם האכזר אף שאצלו הוא דורך שמאלי: (ד) ובשבתו אין
מקיפין. לפי (ג) שוגם במקודש לא קיז נוטלן ענבה בשתת, וכל-
שכון לפי מנגנון שאנו מופיעים בלולב. אין קלולב נפל בשחת:
(ה) ואין מוציאין סבר-הדרה⁵. ביןן דאין מפקין (ר' ר' מ'):
(ו) על הרכבה. רק פותחין ארון מקוש ואומרם הושגנות,
ובקדמה (אחורונית): ב (ז) אין מפיק. ובזאת שביעי, אם אין
לולב (ט) בעיר יקיטר בערבה (אחורונית): (ח) נוטלין הערכה
עם קלולב. עין לאקון סיון מרסר טעיף ז' בתקעה רינגר טוב
שלא לחפר הערכה עם הלולב כלל, וכן כתבו בשם הארזי זל
שלא לחברים כלל עם הלולב. בק אשר קדיש תפתקבל, אז קח
בזיד הערכה מוחבת ה' פצעים בקרענ'ו). ושל' ה' כמב: כאשר יעט

שער הצעון

(א) אין גירסת הרא"ש. ולפנינו איתחא: רב.

הלוּכָות לְוַלְבָ סִימָן תְּרֵס תְּרֵסא

ביאורים ומוספטים

ביואר שחתudem שהתרו לרבינו לעמוד קר באופן עראי, הוא מחייב שיש בזה תלמוד תורה דרבנן וגם מצות תורה.

[משנ"ב ס"ק ה]
ואין מוציאין פְּרִטְרוֹתֶה⁶.

(5) ולנהוגים להוציא יהושען רבה את כל ספרי התורה מבואר במליא, תורה הגראי קנייבסקי (ארחות בני היב עמי' שי) שיש להוציא גם את ספרי התורה הפסלים, והסopic שבר נהנו בכל תפוצות ישראל. ולהנחות להוציא שבעה ספר תורה מבואר ברミיא, כתוב בספר נהג בזאת ווסף (סוכות אות כא) שנוהגים להוציא שבעה ספר תורה, ולאחר כל הקפה מהווים ספר תורה אחד למקומו, וכן כתוב הלובש (ס"י תרדס סי' יא) שיש שנגנו כן.

[משנ"ב ס"ק ח]
וחהבט ה' פְּעִמִים בְּקֻרְעָיו⁷.

(6) וכן כתוב לקמן (ס"י תרדס ס"ק יט) שלדעת האורי זיל יש לחבות דוקא על גבי הקרען ה' החבות, והותף, שטוב שלאחר שחבות על גבי החבוט על גבי כלום להוציא את העלים, אך אין צורך להוציא את כל העלים. ובטעם הדבר שיש לחבות תחילתה בקרען, ביאור בשעה' שם (ס"ק יט) שאם ייחבוט שטוב מחללה על נם בלם היסר את העלים, יוכל להירות שכרב תפשל הערכה ולא יקיים בה מצות הבטה על גבי קרען.

ומה שיש נתנים לחבות שעשיפלו כל הדלים, כתוב החוי אדם (כל קנג סי') שהוא מנוגש לשינויות ממש שמה.

ויראה בין איש חי (שנה א' פ' ו' ו'את הברכה אות ז') שבtab שערין לחבות דוקא על ידי קרען עולם ולא על גבי קרען מרוחפת באבניים או בענאים, והסopic הנקה חיים (ס"י תרידס ס"ק לו) שכיר מבואר בזוהר.

[משנ"ב ס"ק ט]
איינו מקוינו⁸.

(7) מושמעות דבר הרומי' שעודקה אבל על ABOVE ואנו, אבל על ABOVE קרבוי בתקן החלשים יומם, יכול להקיין, וכן כתוב הדגול מרכבה (אכן) ושלא כמו שבחבו הפטיג' (משבז' ס"ק ב') וקשר החיים (ח'יא פ'כ'א סי' ג' אות ז') שגם אבל על שאר קרובים בחוץ שלשים אין מקון.

ואף שאכל אינו מפיק, תורה הגראי אוייריך (הליך שלמה סוכות פי' ב' דבר הילבה אות א') שנבען עיזוזיק את ספר התורה בשעת ההקפות, כיון שלא יהיה ניכר הדבר וזהה כאבלות כפרהיסיא. ורב של בית בנסת שאם לא יקוף יראה הדבר באבלות כפרהיסיא, כתוב בשווית מונחת יעזוק (ח'יא ס"י ס'ב) שיבול להקיין, ובשווית אגדות משה (ירץ ח'יר סי' כא אות יא) כתוב שרב העיר שהוא אבל וככל להקיין, שנחשב לעזרך גודל גזער חרוכים. והעריך השלחן (ס"ז) כתוב שרבע העיר מוכחה להקיין ולא ביאר טעם לכך.

סימן תרפסא

[משנ"ב ס"ק א]

לא אַקְעָה⁹) וכו', בין קדולש לְקַעֲנָה¹⁰.

(1) דוקא ביום טוב שני, אבל כל יום טוב ראשון, כתוב השרע לעיל (ס"י תרגמג סי' א) שمبرך תחילתה לישב בסוכה ואחר קר ברכת שחחיןין. בין שברכת שחחיןין והוא על קידוש玳 ו��ת מלצות סוכה.

(2) ובshall יום טוב שני של טוכות במוציא שבת, כתוב בספר גותם מונדים (לפניא, אותן יא דידי קדרש) שיש לבך תחילת על הסוכה ואחר קר ברכת שחחיןין, וכך שמל הדעם הוא שלא להפסיק בו הקידוש לברכת שחחיןין, וכך הן מפסיקים בוניהם כדי להבדיל, ואם כן יכול להפסיק גם כדי לבך על הסוכה.

[משנ"ב ס"ק ב]
שְׁקֵי מִקְיָפֵן אֶת קְפֹזְקָה¹¹.

(2) וכשמקופים את הבימה, כתוב המור וקצעה (דריה ומונדא) שיש להקפיד להקיין והקפה שלימה סביב ובימתה, שאמ לא כן אינה נקראת הקפה. ומוטעם זה כתוב הבהיר יעקב (ס"ק ב) שאין עבר באמצע הבימה, מפני שהוא מקיין את כל הבימה. וכשפחותחים את ארונות הקודש פתוח עד לאחר אמריות ההשתנות. (ס"י קל' סי' א) ובכפר מועש לכל' חי (LAGARIA פאלאג'י, סי' ב' בג' גן קמ').

שמשאייטים את ארון הקודש פתוח עד לאחר אמריות ההשתנות. וכשאוחזים את הלולב האתורה בשעת ההקפה, כתוב השיער הבב (ס"י תרגנא סי' ג) וחחים וברכה (אות קפח והאלף המן על דמתה אפרה, ס"ק ח) שיש לאחוח את הלולב בימין והבן איש חי' פ' האזני אות ז') כתוב שתועדים אלו שאוחזים את הלולב ואתורה ביד אחת. וכן תורה הגראי אועלברך (הליך שלמה סוכות פ'יא ארחות הלכה ח'ע 74) על פי דברי המשגיב לעיל (ס"י תרגנא ס"ק ט). מאירן, והפה ללכ' (ח'יב סי' ג) כתוב שהמנגה שלחוקים בשעת ההקפה את הלולב ואת האתורה ביד ימין ואת הסידור מיד שמאל, והבבורי יעקב (ס"י תרגנא ס"ק יא) כתוב בשם שרית גינז וורדים שבר הנמנגה (זאך בשעת הטשלחן), אלא שהסopic הכבורי יעקב שלדעתו יש להוש שלא לאוחזים ביד אחת. וכן תורה הגראי קנייבסקי (ארחות רבעת חי' עט רפט) לאוחזים מיד אחת, וכן תורה הגראי אלישיב (ארחות חי' עט רפט) לאוחזים מיד אחת. והוא שיבול להחזיק את הלולב ואת האתורה בידו השנייה.

עוד מוט יש להחזיק את ארבעת המינים לאחר אמריות ההשתנות, הכרבורי יעקב (ס"י תרב ס"ק ד) והספר חיל וברכה (אות קמ' קב' בתבו שמנגה כשר להמשיך להחזיקם עד לאחר קריש תתקבל, שבוא לא יראו עלוי ארבעת המינים ממשויו שמניהם מיד לאחר שקיים את מצוחן).

[משנ"ב ס"ק ג]

שְׁהַפְּרִגְזָה עַל קְבִימָה¹² וכו', גַּגְרַה סְקִילְבָּה¹³.

(3) וזה אמ ציריך להחזק את ספר התורה או שרשי להחזו על גבי הבימה, הפמ'ג (משבז' ס"ק א) כתוב שברב הלובש (ס'ב) שמנגהים את ספר התורה בידיו, הוהסיט, שאק שברב הלובש (ס'ב) שמנגהים את ספר התורה על הבימה, בונתו שאוחזים בו, ווועת האזני אועלברך (הליך שלמה סוכות פ'יב סי' א) שאם לכל הציבור יש לולב ואין מי שייחסק את הספר, ייניחו על הבימה.

ומי שבאשורהו או לאחוח את ספר התורה או להקיין את הבימה עם הציבור, כתוב בספר חיים וברכה (אות ער') בשעת החידיא (לזר או אמרת סי' ד אות ז') שעידי להחזק את ספר משאש להקיין את הבימה, אלא שחויסף שטוב שיען תחילת לאיש אחר להחזיק עד שהוא יקוף את הבימה עם הלולב ואו ייחסק את ספר התורה, ובכך ייניח בשתיהן. והגמר קנייבסקי (שאלת רב חי' עט שט') כתוב, שאין להשתמט מלහזיק את ספר התורה, שום המכזק גת הספר הוא מכפת. מאירה, הקפ החיים (ס"ק ח) ובקונטרס אחרון (בספר מסה אפרים ס"ב ב' בתבו שעידי להקיין את הבימה (ויראה דעת הגראי אועלברך בקטגע הקודם). ולענין המנגן לתת נר ודלק בתער ארון הקדש לאחר שהריזין מונט את כל הספר תורה, כתוב לעיל (ס"י קמד סי' לא) שחטא' (שם סי' ז) פקפק על מנגה זו.

(4) ומושמע מדבריו שאף שעומד קר רק למן מוגט, מים יש להקפיד שאוחורי לא יהי בנדג הדוכבל, אכן בשעה' לעיל (ס"י ג' סי' ג) כתוב בשע' עט' (וירץ סי' רגב סי' א) שמותר לרבניים הרוחשיים לצייר לענוד בשחוריותם לפני הדוכבל, כגון ספרי התורה נמצאו בירושה אחרית ועומדים שם רק באופן עראי. ובשווית פרי השדה (ח'יג סי' קה)

הַלְכֹת לְלֵב סִימָן תַּרְסֵב תַּרְסֵג

כיאורים ומוספים

סימן תרסב

סדר תפלה חל המועד

[משו"ב ס"ק ג]

...
כין שלא אפ'רו בראשון).

(1) ואם טעה ונפל ללב ביום הראשון של שבת ובירך 'שהחינו', כתוב בשות' פרי הארץ (ח"ב סי' י) שלא יהור לבך 'שהחינו' ביום השם של סופת. ובאייר הקפ החיטים (ס"י תרמאנא ס"ק יד) שאל' יצא ידי חותבת נטילת הלב. מימ' כיוון שכבר בירך 'שהחינו', לא גוע מבירך 'שהחינו' בשעת עשיית הלבול ודריית בשעה שאומדן שיצא ידי חותבת הברכה. אכן, הארכ' פראנק (מקראי קדוש סבות ח"ב סי' טו) כתוב, שבאותם ה'שנין' ביום הראשון של שבת, יצא ידי חותבת נטילת הלב מהחותנה, וכין שמהותה כבר קיימים מצות ללב, אית' ציריך להטור ולברך 'שהחינו'.

[שע"צ ס"ק ג]

...
לשנוטלו ביתום ב') וכו', מזקה בפני עצמו³, וצריך עיין⁴.

(2) כאן כתוב בשם הפמ"ג שאם נפל את הלבול ולא בירך 'שהחינו' שוב לא יכול לבך, והעיר הדעת תורה (ס"ב) שהפמ"ג שומר את עצמו, שכן לעיל (ס"י תרמאנא ס"ק א) כתוב שיכול לברך.

(3) ולענין ברכת 'שהחינו' שמברכים בסוכחה, שכותב השוע"ל לעיל (ס"י חרמאנא ס"א) שהברכה היא על קידוש היום ועל מצות סוכה, שכבר נהנו רשותינו הגאנונים הקדושים לנון בשמחת בית השואבה הסתפק הפמ"ג (א"א שם ס"ק א) אם אבלليل ויום טוב רצונן בסוכחה ולא בירך 'שהחינו', ואחר כך אבל בכיתה ובירך 'שהחינו' על קידושה דינם, האם כשייאל אחר קר בסוכחה יברך 'שהחינו' על מצות הסוכה, עזין לסי' רכה. ובאייר הבכורי יעקב (שם ס"ק ב) שכונת ספקן של הפמ"ג האם רומה נון והלא ביבילה פרי וחושן, שאם לא בירך על האכלה הראשונה יותר לא יכול לברך, אך הסופ' הבכורי יעקב, שלעדתו אין זו דומה לאכילת פרי חדש, שכוכת 'שהחינו' עליז היא על השמחה באכילה, ובין שכבר אבל מהפuri כלתת השמחה יותר לא יכול לברך עלי, אבל לענן סוכה מברך על שוכת העשות מצוה שמתהדרשת מזון לזרקן, ובין שככל וום היא מצוחה בפני עצמה שהרי מברכיהם כל יום לשבת בסוכחה, יכול גם לברך 'שהחינו' על הסוכה אם לא בירך עללה בשטיבתו הראשונה, והותיק, שרואה לה מרבית 'שהחינו' על נטילת הלב, שאם לא בירך כשנוטלו ביום הראשון, יכול לברך 'שהחינו' כל שבעת הימים.

ובשות' לחירותת דין (ח"ד סי' מ) כתוב, שנבן שבאותם ה'שיטיא' עצמו מפסיק וכח פרי חדש או באד חודש וברך עלי' יטובון בויה גם על מצות סוכה, אלא שאם אין לו פרי חדש, אם מברך אינו מפסיד. (4) כאן סיים בערך עזון,ammen במשניב לעיל (ס"י תרמאנא ס"ק ג ו סי' חרמאנא ס"ק ב) כתוב שאם נפל ללב ביום דראשן ולא בירך 'שהחינו', יכול לברך כל שבעת הימים בשעת הנטילה. וראה מיה שכחנו לעיל (ס"י תרמאנא שם).

ולענין נר חנוכה, כתוב השוע"ל ל�מן (ס"י תרמאנא סי' א) שאם זוליק ביום הראשון ולא בירך 'שהחינו', מברך ביום השמי או בשיווכו, ובמשניב שם (ס"ק ב) כתוב שהחנוכה כשזיכור בשאר הימים בשעת ההדלקה.

[משו"ב ס"ק ד]

בפרקיה לפניה ולאחוריה⁵).

(5) ואם דילג רק על הפסוק 'ובחמשה עשר', כתוב לעיל (ס"י תרנטן סי' ד) שאין ציריך להטור. וראה עוד מה שכתב שם (ס"ק א-ו-ה). המשך במילאים עמוד 97

[משניב ס"ק ב]

אין שם שע"צ ארוך קוזה⁶.

(3) והוסוף (שם, שער האition פ"ד) וכל מי שעשה כן לזכר שמחות בית השואבה שבמק dred, אשרי חלקו, אף אם עשוה כן ביחיד, והוא חלק עמו. ובסתור בית יעקב (לטב"ץ עמי' שנה דיני יום שני אות ד) כתוב שכל המונע עצמו משמחה זה, ראיו הוא לדפרע מנגן, וכל החלק בבוד עצמו ומתקבב בעיניו במקומות אלו, חוטיא ושותה. [וכמו שכתב הרמב"ם (פ"ח מליל הטיטו)].

ולענין סדר המומרים שנגנו לומר בשמחת בית השואבה, כתוב היכלוש ושרוש העבדה (שם) שומר מהפיקוטים של ר'יה ויר'ב ואין כלקלינו וממומיורי היהילום וכיצא בו, ובספר עיר הקודש והמקרש (ח"ג פ"ה סי' א) כתוב שהמנגנו לומר טו' פרקי שיר המעלות.

והגורי קניבסקי (ארחות רבו ח'ב עמי' רל) המזהן להזול לאומרים רק בשחיה מעין. וראה בסידור איזור אליהו (סדר שמחת בית

הshawabha) מה שוד נהג הגרא' למיר בשמחת בית השואבה.

ולענין שמחת בית השואבה בכל נגינה, הכאיר היעב (ס"י תקל סוף ס"ק ח) כתוב בשם שורת שער אפרים (ס"י לו) שאסורה, גוירהה שמא יתכן בלי' שיר בחול המועד. מאידך, השער תשובה (שם ס"ק ח) הביא מshort' שבות יעקב (ח"א סי' כה) שהשקה על השער אפרים וכותב שמותר לך, והוטיק, שכן געשה מעשה בפני חכמים וקנים ואין פוצה פה לאיסוסו. וכן כתוב בשות' מנתה אלעוזר (ח"א סי' בט) שכבר נהנו רשותינו הגאנונים הקדושים לנון בשמחת בית השואבה בכל שיר בלי' שום פקפק כלל.

ולענין שמחת בית השואבה על עבדותם, דעת הגרא' אוישרבך (שב"כ חי' פט' דע' קעט) שאף שאין לשלים על מלאת חול המועד, יש ללמד וכות על קר' שמשלמים להם, שכן שאים ורומים לנון בחינותינו מותר לשלים להם לאוצר שמחות בית השואבה שהוא

לזורך ונייר שעושים כן לזרוך השמחה בהג. וגם בירושלים שmorph שלא לנון בכל שיר, כתוב בשות' תשובה והונגהות (ח"ה סי' רב'א) שם' מותר לנון בשמחת בית השואבת, כן שכל האירה דויה דוקא בשושאן שהוא דבר המעד כל

השנה, ולא בתג הסוכות שמתכוונים לשמחת החג. ולענין השחרות האבל בשמחת בית השואבה, בספר פרי האדרמה (ח"א הלבות ללב פ"ח דן יג) כתוב שאף שעכבה הלבולות שלמה ראש להשנתן, אך כשהיא אבל הבירוחו גדרולי הדור לחשונתם בשמחת בית השואבה ואפיקלו בירוקדים, ואפיילו לפיבר סמיב) הורה שאם יש שם כל' זמור מותר לו להשתתק אבל לא לרקוד, ואם אין שם כל' זמור מותר לו לרקוד. ובן חז' לארץ הנמעא בארץ ישראל, ובוים טוב שני רצח להשתתק בשמחת בית השואבה, הורה הגרא' אוישרבך (הלבות שלמה ראש השם פ"ב ארחות הלכה הע' 12). ודעתי הגרא' אלישיב (האיש היג' בכ' אות ב) שמותר לו להשתתק דוקא בבית הבנשת שלג, אך לא ילק' לבית הבנשת אחר, והוגר'ש וואנזר (חול המועד כהבלתו בחוספות לפיבר סמיב) הורה שאם יש שם כל' זמור מותר לו להשתתק אבל לא לרקוד, ואם אין שם כל' זמור מותר לו לרקוד. ובן חז' לבני הנמעא בארץ ישראל, ובוים טוב שני רצח להשתתק בשמחת בית השואבה, הורה הגרא' אוישרבך (הלבות שלמה ראש השם פ"ב ארחות הלכה הע' 12) שמותר לו להשתתק בירוקדים של בירוקדים און' ור' שאצל' זה, ואון' שאצל' זה ויום טוב, אבל נחשב בירוקד של מצה, ועוד שלמי' אוין' ישראל המתנוים הוא היתר גמור, וש' לצורף את דעת החכם צבי (ס"י קס) שכתב שבארץ ישראל גם בני חז' לבני הנמעאים לעשות ר' יומ' אחד יומ' טוב.

קלג באר הגולה

הלבזה לוֹלֶב סִימָן תְּרַסֵּב תְּרַפָּג

א מסקנת הַמִּזְבֵּחַ
סכה מז זקורין
הזהה ב טר בשם
ובי שלמה בר
שכשדי ור' רואיש
ג טר ד צנעה לעיל
טיקן זו (*) (מקני
שחנתת הבית חיה
באיזון אסיפה ובונן
הפקות)

תרסב סדר תפלה יום שני של סוכות, ובו ג' סעיפים:

א זבילים שני מקברך על נטילת לולב^(א) (ב) וכן בכל שאר ימים: ב (ב) אין מקברך זמן ביום שני על הלולב^(ג) אלא אם כן כל יום ראשון בתשובה: ג זמושאים שני ספרים וקוריין בהם פרשיות שבסראי (ד) אחמול, ובפטיר מלבלים^(ו) ויזהלו עד שהחציאו אתם הארץ מאריהם:

תרסג סדר תפלות חל המועד, וכו' ג' סעיפים:

א (6) **בביהל-המועד מוציאין ספר תורה וקורים בו** (א) ארבעה ביהרבותו הכהן שברשות פינחס. יבrios בראשון של חיל-המועד קורא בהן יבrios ה שני ולווי יבrios השלישי (ב) וישראל חוויר וקורא יבrios השלישי, והריביעי קורא (ג) ספרא דיומא יבrios ה שני יבrios השלישי, ועל דרכו זה קוראים באחד ימים. הנה וניש אוקרים שעשיהם (ד) בראשותם קורין בספרא דיומא והשלישי קורין בימים ספחתם וכורבייע חוזר וקורא (ה) כל ספרא דיומא דהינו מה שקרהו שניהם הראשונים. ובוים השבעי הפטון קורא בימי כחטפי, לוי בימי חששי, ישראל בימי שביעי, (ו) וכורבייע קורא בימי הששי יבrios השבעי, וכן אמו נהיגין ורשי בשם רותה ומחר� ומכהנים. ובארצין ישראל שאין שם ספרא דיומא אין קוראים בכלל יום גנוף כי בימי שני הוא ראשון להלו של מועד קורא בהן יבrios השני, ושהשלשה העולים אחריו חזרים וקוראים אותה פרשה עצמה, ועל דרכו זה בכלל יום משאר הימים: ב' שבת של חלו של מועד

פאר היטב

(ה) חילופי מוקר. בתפקיד מוקר אומר בין זים סכני ליזים קלישליים ומאחמת ומלש. סדר הולשינאי, בשני י"ש לפניו אבך אבן שתיה, ויחח"ט יצאך שעיש אל לכושעת אדון הפושע, ובשעת אם בערת, ראמס כל יומ א' דסוכות בפערת אומר ביזם

משנה ברורה

מעשינו של יום, שאם תפנה מיום ראשון של יומ-טוב הוא יום של שילishi, ואם תפנה מיום שני של יומ-טוב הוא יום שני: (ב) ספקא דיוקא). אכל ביום חמישי של יומ-טוב, אף דאנו עושין אותו ליום טוב גם-הן משות ספקא דיוקא, אין קוין בו זכרים אגנא קלו ר' יוסטוב ליום טוב ליום חמישי של יומ-טוב חל: (ד) הראותים. ואם אגנא קלו ר' יוסטוב זכרים קרביעי, אין קוין בזכרים חמישי: (ה) כל ספקא דיוקא. ענן בשליטם קלו במשנה ברורה סעיף לפיקדין:¹⁴² (ו) ורביעי קורא פיהם תששי זכרים רביעי. וכן בחתפלה בקרבענות המוסקיים¹⁴³ בחול-המועד מזquirין גם כן ספקא דיוקא, רקנו ביטים עשר' וגוי זכרים חמישים תששי אמורים זכרים עשר' גゴ'. ואrik לו ממר ימונחכם¹⁴⁴ (ז) בין יום השני ליום חמישי, וכחטען שאין אמורים רק פעם אחת ימונחכם. במנוף בחול-המועד מופף, ובשפת מוספי¹⁴⁵ [פמ"ג]. סדר הושנות: (א) בשניอาทית מופף, ר' ראשו למן אמרך' אבן שתניה, ובשפת חמישיע, ובחול-המועד עשרה' ושיעיע, אל למושעתו, ארון החמשיע, ובשפת אם בזירה. ואם יומס-טוב אמורים למן אמרך' אבן שתניה, ובשפת ימונחכם. במנוף בחול-המועד ר' ראשו דסכמה בשחת, אומר ביום שני למלען אמרך', לאכנן שתניה, וביום שלישי עארך' שיעיע, וביום חמישיע אל למושעתו, וביום חמישיע דחול-המועד ארון החמשיע, ר' אם אני חומת' נדקה למלען. ואם כל יום שיש בשחת, אומרים על זה הפקר: אל למלען אמרך', אבן שתניה, אערך' שיעיע, אם אני חומת', אל

שער הצעיר

(7) פְּשָׁתָן: (ב) פְּזִיקָה: (3) קַיְנוֹ בְּשֻׁתָּה אֲגִידָה לְלִילָבָה: (4) סֵעֶץ: (5) קַמְבָּבָה קְפָרְקְאַדְּדִים, מְשֻׁמָּעָה אֲגָסָלְכָבָה בְּזִים אֲגָלָא בְּרָךְ, שָׁבָ אַנְוָה מְבָרָךְ וְבָנָה קְשָׁפְנוּלָבָה קִים אֲגָלָא בְּרָךְ. וְבָקָה לְאוֹ רָאִיה הָיא, דְּלִי שְׂשָׁלְטְמָעְרְזָרְקָל אֲמָנִי אַלְאָחָסְרִים אֲקָדָרְיָם אֲקָדָרְשָׁלָא נְסָלְוָה דְּמָרְבָּרָה וְלָן בְּשָׁנָה, וְאֲזָה מְשָׁטָן לְזַהֲוָה סְדִין הָפָר שְׁחָה? מִים הַמְּבָרָךְ וְזַהֲוָה שְׁבָעִי, וְכֵן אַיְקָה כְּלָבוֹשָׁה קְעָרָא בְּסָלְטָן חְרוּטָה לְאַכְנָעָן לְלִילָבָה וְזַהֲוָה? קַיְנוֹ: מִי שְׁבָחָה לְקָרְבָּה? שְׁחָה? קַיְנוֹ: אֲזָה בְּנָהָם אֲקָדָרְשָׁלָא נְסָלְוָה דְּמָרְבָּרָה וְלָן בְּשָׁנָה, וְאֲזָה בְּנָהָם אֲקָדָרְשָׁלָא נְסָלְוָה דְּמָרְבָּרָה וְלָן בְּשָׁנָה. שְׁזִיכָּר וּבְלִיכָּר שְׁיִכְרָב בְּשַׁעַת הַקְּטִילָה, וְכֵן קַמְבָּבָה הַקְּפָנְצָבְרָעָם שָׁם תְּהָה? שְׁזָנוֹ: אַתָּם לְאַבְרָהָם זְהָן אֲגָלָא בְּרָךְ זְהָן אֲגָלָא בְּרָךְ, מְשֻׁמָּעָה בְּזִהְוָה דְּאַפְּלָגָה בְּזִלְלָה וְלָא בְּרָךְ. וּבְאַתָּה אַתָּנוּ דְּזַהֲוָה הָה לְשָׁאָר עֲנֵנָה אַכְלָדְקָמָא לְזַהֲוָה כְּכֶה דְּאַיְנוֹ, כְּכֶה דְּקָמָא לְזַהֲוָה כְּכֶה דְּאַיְנוֹ, וְאַרְיךָ עַיְנָה¹⁴: (6) שְׁעַרְעָרְאַבְּרָעִים: (6) קַמְבָּבָה: (5) וְשָׁיָה: (5) קַמְבָּבָה: (7) אַקְרָזָהִים: (7) אַקְרָזָהִים: (8) פְּגָנְצָבְרָעָם קַשְׁטָם לְבָשָׁן:

A small icon of a cardboard box with a package inside, representing delivery or shipping.